

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w dniu 14 września 2022 r.  
sprawy **P. N.**,  
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 258 § 1 i 3 k.k. i innych,  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach,  
z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 318/20,  
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach,  
z dnia 17 lutego 2020 r., sygn. akt IV K 195/15,

### **postanowił**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego P. N. kosztami  
sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 17 lutego 2020 r., sygn. akt IV K 195/15, uznał oskarżonego P. N. za winnego popełnienia przestępstw:

1. z art. 258 § 1 i 3 k.k., za które na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku);
2. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i innych, a przyjmując, że czyny te popełnił w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej

sposobności, działając w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności (pkt 3 wyroku);

3. z art. 288 § 1 k.k., za które na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4 wyroku);
4. z art. 286 § 2 k.k., za które na podstawie art. 286 § 1 i 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności (pkt 5 wyroku);

Sąd na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu P. N. kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 6 wyroku). Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k., Sąd I instancji orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwot szczegółowo opisanych w punkcie 8 sentencji wyroku.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach wniósł obrońca oskarżonego P. N., zaskarżając go w całości, zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. (pkt 1 apelacji), art. 174 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 k.p.k. (pkt 2 apelacji), art. 7 k.p.k. (pkt 3 apelacji) oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. (pkt 6 apelacji) oraz
- błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść rozstrzygnięcia (pkt 4 i 5 apelacji);
- niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary (pkt 7 apelacji).

Podnosząc powyższe zarzuty, opisane szczegółowo w apelacji, obrońca oskarżonego P. N. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, ewentualnie zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 318/20, w odniesieniu do oskarżonego P. N. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie 3 złagodził orzeczoną karę do 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w punkcie 6 uchylił zawarte tam rozstrzygnięcie i w to miejsce na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu P. N. wymierzone w punktach 2, 4 i 5 zaskarżonego wyroku oraz w punkcie I.I.a) wyroku Sądu II instancji kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;
3. wyeliminował obowiązek naprawienia szkody na rzecz wymienionych w wyroku pokrzywdzonych;
4. obniżył obowiązek naprawienia szkody na rzecz wymienionych w wyroku pokrzywdzonych do szczegółowo określonych w tym wyroku kwot pieniężnych;
5. w pozostałym zakresie utrzymał wyrok Sądu I instancji w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego P. N., zaskarżając go w całości, zarzucając:

„na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć wpływ na treść wyroku, a polegające na nienależytym obsadzeniu sądu z uwagi na fakt, iż w składzie sędziowskim brała udział osoba – Sędzia Sądu Apelacyjnego M. A. C. – powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, albowiem zdaniem skazanego wadliwość procesu powoływania doprowadziła do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności”.

Ponadto w kasacji skarżący zarzucił wyrokowi Sądu odwoławczego rażące naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku, tj.:

- „1) art 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do przyjęcia sprawstwa skazanego w zarzucanych mu czynach,
- 2) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez ogólnikowe, na niewystarczającym poziomie szczegółowości odniesienie się do zarzutów apelacji - niezachowania

dyrektyw wynikających z zasady prawdy materialnej, a także dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego.

3) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. przez niezachowanie wymogu «rozważenia» zarzutu obrazy przepisów postępowania w odniesieniu do poczynionych przez Sąd I Instancji ustaleń faktycznych”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II Instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w O. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co skutkowało jej oddaleniem na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności jako oczywiście bezzasadny należało potraktować zarzut wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., który to zarzut skarżący powiązał z naruszeniem art. 6 k.p.k. w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w zw. z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Zdaniem Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci nienależytej obsady sądu (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.). Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, wprawdzie uznał, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1. Jak spostrzegł w cytowanej uchwale Sąd Najwyższy, jedną z najważniejszych konsekwencji wadliwości obsady Krajowej Rady Sądownictwa po 2017 r. jest „obalenie funkcjonującego dotąd *in gremio* i *a priori* domniemania niezawisłości i bezstronności” sędziego powołanego przy udziale Krajowej Rady Sądownictwa w nowym kształcie.

Z powyższej uchwały wynika jednak, że w przypadku konieczności zbadania wpływu wadliwości powołania na urząd sędziego sądu powszechnego na brak spełnienia chociażby minimalnego standardu niezawisłości i bezstronności obligatoryjne staje się przeprowadzenie testu. Konieczne jest zatem stwierdzenie *in concreto*, z uwzględnieniem szczególnych okoliczności, że sąd z danym sędzią w składzie jest nieprawidłowo obsadzony. Sąd Najwyższy wyraźnie podkreślił, że „brak [jest] podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przez Krajową Radę Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”. Należy przypomnieć, że wcześniej tożsamy pogląd został wyrażony w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20), w której uznano, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. może zachodzić wówczas, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzi do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ale jedynie „w konkretnych okolicznościach”.

Tymczasem skarżący nie wykazał w kasacji jakiejkolwiek okoliczności, która miałaby uzasadniać brak bezstronności sędziego w składzie orzekającym w Sądzie odwoławczym. Obrońca skazanego ograniczył się jedynie do wskazania, że „w składzie sędziowskim brała udział osoba – Sędzia Sądu Apelacyjnego M. C.– powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw” (s. 2 kasacji). Skarżący przywołał szereg przepisów konstytucyjnych i konwencyjnych, a także orzeczeń uzasadniających tezę o braku gwarancji niezależności Krajowej Rady Sądownictwa w obecnym kształcie. W kasacji nie wskazano natomiast jakichkolwiek czynników podważających spełnienie przez Sędziego Sądu Apelacyjnego M. C. minimum standardu bezstronności.

Niespełnienia owego „minimum” nie można zaś przyjąć *a priori*. Jak bowiem wynika z przytoczonej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., skuteczne wykazanie nienależytej obsady sądu zakładałoby wskazanie np. na jawny lub tajny sposób obrad KRS w zakresie kandydatury, opinię zgromadzenia ogólnego sędziów danego sądu, porównanie osiągnięć kandydata z osiągnięciami kontrkandydatów, drogę awansu sędziego.

Pozostałe zarzuty sformułowane w kasacji również należało uznać za bezzasadne w stopniu oczywistym. Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. został przez skarżącego postawiony nieprawidłowo, bowiem Sąd odwoławczy jedynie przeprowadzał kontrolę instancyjną. Skuteczne podniesienie zarzutu obrazy reguł określonych w art. 7 k.p.k. przez sąd odwoławczy jest możliwe tylko wówczas, gdy sąd ten prowadzi postępowanie dowodowe i czyni na tej podstawie własne ustalenia faktyczne, ewentualnie dokonuje zupełnie nowej oceny materiału dowodowego, prowadzącej do zmiany wyroku Sądu I instancji (zob. np. postanowienie SN z dnia 25 lutego 2022 r., sygn. akt III KK 3/22).

Jeśli zaś chodzi o dwa zarzuty nienależytego odniesienia się przez Sąd odwoławczy do zarzutów apelacji, to ich bezzasadność wynikała z faktu, że skarżący nie podjął w najmniejszym nawet stopniu próby wykazania, na czym miałyby polegać obraza przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Obrońca przedstawił wyłącznie abstrakcyjne, ogólnikowe poglądy na temat odpowiedniego rozumienia kontroli odwoławczej. Ani treść zarzutów, ani uzasadnienie, nie dostarczają żadnych argumentów na rzecz tezy, że Sąd odwoławczy uchybił przepisom postępowania regulującym zakres kontroli instancyjnej. W pełni Sąd Najwyższy podziela stanowisko, zgodnie z którym „dla prawidłowego podniesienia zarzutu kasacyjnego nie wystarczy stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał (czy naruszył art. 433 § 2 k.p.k.), tudzież nie rozważył go należycie (dopuszczając się obrazy art. 457 § 3 k.p.k.), ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia w postaci bezwzględnej podstawy odwoławczej” (zob.

postanowienia SN z dnia 28 marca 2017 r. sygn. akt III KK 490/16; z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 3/21).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., obciążając kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego skazanego P. N..

**Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.**

[as]